

İşıqlı sabahlar üçün, parlaq bir gələcək üçün,
çiçəklənən millət üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **düşünərək yaşayanlar üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
heyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

parlaq imzalar

Kitabın sahibi: _____

Oxu tarixi: _____

ABŞERON YARIMADAMI

RAMİL ƏHMƏD

Koordinator: Amin
Redaktor: Aqşın YENİSEY
Korrektor: Flora ƏLİYEVƏ
Tərtibatçı: Zülfı XƏLİLOV
Cildin dizayneri: Mübariz YUSİFZADƏ

Cıddəki rəsm əsəri rəssam Anar Hüseynzadəyə məxsusdur.

Ramil Əhməd
ABŞERON YARIMADAMI

Bakı, "Parlaq İmzalar" Nəşriyyatı – 2022, 116 səh.

© Ramil Əhməd / 2022
© Parlaq İmzalar MMC / 2022

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Parlaq İmzalar Nəşriyyatı | 117
Müasir Azərbaycan ədəbiyyatı | 9

www.parlaqimzalar.az
info@parlaqimzalar.az
f @ /parlaqimzalar
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "Nurlar" NPM
Çap tarixi: 20.06.2022
Sifariş: 41(08)/22

ABŞERON YARIMADAMI

Pişik kölgəsindən başladı gecə

Sakit kimsəsiz küçə,
Pişik kölgəsindən başladı gecə...
Çatmadı köməyə
otuz iki hərfin bircə dənəsi,
Çözülmədi bu əlifba bilməcəsi...

Uçub getdi
dilimin ucundakı qışdan
unudulmağın isti qoynuna
qaranquş sözlər...
Hanı söz?
Hansı söz?

Necə tapım o sözü?
Necə deyim həsrətimi?
Necə deyim səni sevdiyimi,
sənə öldüyümü?
Gözlədiyimi – bu ömrə gələsən deyə,
Gizlədiyimi – özüm belə bilməyim deyə...
Necə, necə, necə?
Pişik kölgəsindən başladı gecə...

Susdu köksüz piano səsi,
Su qatılmış pivələrlə keçən yay da bitdi,
Sentyabrda gəldi payız.
Bir halımı düşün –
oktyabrsız, noyabrsız, yalnız...

Sənsiz bir saat keçməzken,
gün necə keçir, həftə, ay necə?
Keçir bir-birini təkrarlayan addımlar,
Keçir küçəmizdən qərib adamlar...
Bəlkə, sən də gəldin,
Gəldin, bəlkə, bu gecə...
Bəlkə, bəlkə, bəlkə də...

Pişik kölgəsindən başladı gecə...

Həsərin uğultusu

Səni xatırlayıram
uzaq bir bozqırda,
Damından payız damcılayan
kirayə evin soyuq otağında...

Uzanmışam kürəyi üstə,
tavandakı hörümçəyin toruna
balıq kimi düşür gözlərim,
Səslər axıb dolur qulağıma...

Mətbəxdən başlayır səslər,
Damcılayan suyun və
məmur məşəmin alın yazısı –
yarıboş soyuducunun fasiləli səsi...
Sonra damda gəzişən adsız quşların quğultusu,
İki küçə o yandan gələn it hürüşməsi,
Pişiklərin canında qovulmaq əndişəsi...
Küləyin pərdəni aramla tərpedişi...
Bir də adamsızlığın, həsrətin uğultusu...
Künədən küncə qaçan qaraltılar – siçanlar,
Görəsən, yeməyə bir şey tapdılar?
Süfrədəki kişi tənbelliyinin ruzisinə daraşan qarışqalar
Çörək qırıntısı sevinclə yuvalarına qayıtdılar...

Saatın iki saniyəsi qulağımda qafiyələnin:

sən/siz, sən/siz, sən/siz, sən/siz...

Bir saniyə çəkmir “sən”in sevinci,

Bir saniyə sonra “sənsiz” olur,

Dünyanın bütün rəngləri solur...

“Sən”in yaxınlığı, “siz”in uzaqlığı

və “sənsiz”in Sibir sürgünündən

dərviş səbriylə keçirəm.

Bir yandan da xatırladı mənə sənsizliyi

borcdan bağlanan telefonumun tozlu səssizliyi...

Həm evimin hər yerindəsən,

Həm də uzaqsan, yoxsan.

Bəlkə də, indi mənimtək küreyi üstə uzanmışan,

Bəlkə, mətbəxinizdən su dammır,

Bəlkə, soyuducun da doludur,

Bəlkə, gəzişmir evinizdə siçanlar,

Bəlkə, məhəllənizdə əsmir küləklər,

Bəlkə, pişikləriniz də qorxmur qovulmaqdan,

Bəlkə, sizin küçənizdə itlər unudub hürməyi,

Bəlkə, qadın səliqəsinin qurbanıdır evinizin hörümçəyi...

Bəlkə, telefonun borcunu da ödəyib ərin.

Mənim şəhərimdə,
    mənim küçəmdə,
        mənim otağında olanlar
Sənin şəhərində,
    sənin küçəndə,
        sənin otağında olmayanlarla eyniləşir...

Keçir bu gecədən bir qatar,
Gecənin son səsidir uzaqlaşan.
Bitir bizim şeirimiz, başlayır bir roman:
*“Bütün xoşbəxt ailələr bir-birinə bənzəyir,
bədbəxt ailələrin hərəsi bir cürə bədbəxtidir...”*¹

Sentyabr, 2021

---

¹ Lev Tolstoyun (1828-1910) “Anna Karenina” romanının ilk cümləsi

Söykənmişəm səsinə

Gözlərin azanımdır –
Gündə min yol məni sevgiyə çağırın...
Könlüm sənə səcdədə,
Qəlbim qəlbinə sonsuz bir rüku...
Bu sevda nə sevdadır belə –
Sultanlığı olmayan bir quyu...

Adın dodağımda dua kimi səsləndi,
Yaxşı olmağıma bəsdir bir “necəsən”in,
Gül qoxudu gülməyin.
Gəmiləri torpaqdan keçirən
Fatehin inadkarlığıyla
İstədim səni!

Səndən məcburi köçkün bədənim
harada gizlədim, vətənim mənim?
Harada yoxa çıxsın bu canım ki,
qurtulum bir kimsə olmaqdan?
Mən bu dünyada heç kim olmaq istəyirəm,
Bircə sənənin nəyin olum, bilmirəm...

Ayaqlarımın gücü yox,
söykənmişəm səsinə...
Uzun gecələr
həsretindən çəkilmir,
söykənmişəm səsinə...
Səsinin dəydiyi sözləri bir-bir öpmək istəyir könlüm.
O sözləri söz edən hərfləri bir-bir bağrıma basmaq,
Hər kiçik zərrə qədəriylə sevmək səni.

Qaldırdım bütün ağ bayraqları
eşq cəbhəsində.
Təslim, təslim,
təslim bu sevdaya!
Söykəndim səsinə,
Quşlara dedim şükranlığımı
çatdırsın səni mənə verənə,
aləmlərin Rəbbinə...

Azadlığım

Sənlə gedə bilmədiyim
bütün parklar
ağaclardan hörülmüş həbsxanalardır.

Sənlə gedə bilmədiyim
bütün şəhərlər
binalardan hörülmüş həbsxanalardır.

Sənlə gedə bilmədiyim
bütün küçələr
adamlardan hörülmüş həbsxanalardır.

Sənlə üzə bilmədiyim
bütün dənizlər
sulardan hörülmüş həbsxanalardır.

Sənsiz
məhbusam
ağaclar, binalar, adamlar, sular arasında...

Hardasan, mənim azadlığım?